

DĘTY (12) *ai*

sg m N dęty (2). ◇ *f N* dętã (2). ◇ *n A* dęt(e) (2). ◇ *pl N subst* dęt(e) (1). ◇ *A subst* dęt(e) (3).
◇ *I* dęt(e)mi (2).

Sł stp s.v. dąć, Cn notuje, Linde XVI (jeden z tych samych przykładów) – XVIII w.

Pusty wewnątrz, wydmuchany; cavus, concavus Cn (12) : wżitki łwe rzemieślniki obełłał [Aleksander] y rofkazał im rozmaite obrazi dete [!] zmiedzi y z żelaza działać BielŻyw 158; HistAl Iv [2 r.]; Wyłokość łłupu iednego byłá na ósmnaście łokiet/ [...] á wnątrz był dęty [intrinsicus cava erat] BibRadz Ier 52/21; Calamus, Káżdá rzecz która z łwego przirodzenia czcza/ álbo dęta yeft Mącz 31a, 93d; Y tákże oná gorá właśnie iákby dęta/ [...] Onę rozboynią y on loch nágotowálá Kákułowi KlonWor 21.

Wyrażenia: »drzewce dęte« = rurka drewniana wypełniona prochem, pełniąca rolę lontu [szyk 2 : 2] (4): iefli iuż prochy podłádziłz/ przytkni drzewce dęte dlúgie náłypáne nieštánowionego prochu BielSpr 63, 63, 65 [2 r.].

»trąba dęta« (1): Ná then czás záwołáli łynowie Aaronowi/ w trąby dęte trąbili [in tubis productilibus sonuerunt]/ y dáli łie łlyłłeć głósem wielkim Leop Eccli 50/18.

Synonimy: czczy, próżny, pusty, wydrożony.

Cf DAĆ, DĘTOWYNIOSŁY, NIEDETY

LW